

SECTION - B

5 x 15 = 75

Answer all the questions. Answer not exceeding 250 words each

PAPER 2 - UNIT- III: TAMIL SOCIETY AND CULTURE

16. Write a detailed note on the which influence of religion in Tamil Culture
தமிழ்ப் பண்பாட்டு சமயங்களின் செல்வாக்கு குறித்து விவரித்து எழுதுக

- ❖ தமிழ் பண்பாட்டில் சைவ சமயம்
- ❖ தமிழ் பண்பாட்டில் வைணவம்
- ❖ தமிழ் பண்பாட்டில் சமணம்
- ❖ தமிழ் பண்பாட்டில் பௌத்தம்
- ❖ தமிழ் பண்பாட்டில் இசுலாம் சமயம்
- ❖ தமிழ் பண்பாட்டில் கிறித்தவம்

17. Describe Ancient Tamils Marriage ceremony and their principle on Family Life
பண்டைத் தமிழரின் திருமணமறை மற்றும் குடும்ப வாழ்வு பற்றிய தமிழர் கொள்கையினை விவரித்து எழுதுக

அகத்திணை மரபு: சங்க காலச் சான்றோர் வாழ்க்கையை அகமென்றும் புறமென்றும் இரண்டாக வகுத்தனர். ஒருவனும் ஒருத்தியும் தமக்குள் காதல் கொண்டு இன்புறும் ஒழுக்கத்தினை அகம் என்றனர். இதற்கு மாறான பிற வாழ்வியல் கூறுகளையெல்லாம் புறம் என்றனர். இவ்விரண்டின் அடிப்படையிலேயே இலக்கியமும் மலர்ந்தது. சங்கச் செய்யுட்களில் பெரும்பான்மையானவை அகச்செய்யுட்களாக அமைகின்றன. அவை முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், பாலை, நெய்தல் என்னும் ஐந்து திணைகளடிப்படையில் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வைந்தும் அன்பினைந்திணை எனப் போற்றப்படுகின்றன. பிறப்பு, குடிமை முதலானவற்றால் ஒத்த தன்மையுடைய காதலர்பால் நிகழும் காதல் மட்டுமே அகனைந்திணை எனப்பட்டது. ஒருதலைக் காமம் கைக்கிளையென்றும், வரையறைக்குட்படாத மிகுகாமம் பெருந்திணையென்றும் பெயர் பெற்றன.

முல்லை முதலான திணைகளின் பெயர் ஐவகை நிலத்தின் அடிப்படையில் அமைந்தன. முல்லை இருத்தலையும், குறிஞ்சி புணர்தலையும், மருதம் ஊடலையும், நெய்தல் இரங்குதலையும், பாலை பிரிதலையும் குறித்த குறியீடுகளாகும். இவையே உரிப் பொருள் எனப்பட்டன. இவற்றைச் சிறப்பிக்கும் வேறு இரண்டு பொருள்கள் உள. அவை நிலமும் காலமும் ஆகிய முதற்பொருளும், தெய்வம் உணவு பறவை விலங்கு முதலான கருப்பொருள்களுமாகும்.

புணர்தல் முதலான ஒழுகலாறுகள் எல்லா நிலங்கட்கும் உரியனவே எனினும் இலக்கிய மரபு ஒவ்வொரு திணைக்கும் ஒவ்வொருமுகத்தினை உரிமையாக்கிற்று. அவ்வந் நிலத்தின் சிறப்பொழுக்கம் நோக்கியும் இம்மரபு தோன்றியிருக்கலாம்.

களவும் கற்பும்: அகத்திணை காதல் வாழ்க்கையைக் களவு, கற்பு என இரு வகையாகக் காண்கின்றது. ஊரறியாத வகையில்

வயது வந்த ஆணும் பெண்ணும் புணர்ந்து இன்புறும் பகுதி கள வெனப்பட்டது. தமரறிய-ஊரறியத் திருமணம் செய்து கொண்டு வாழும் வாழ்வு கற்பு வாழ்வாகும்.

“கற்பெனப் படுவது கரணமொடு புணரக்
கொளற்குரி மரபின் கிழவன் கிழத்தியைக்
கொடைக்குரி மரபினோர் கொடுப்பக் கொள்வதுவே”

என்றார் தொல்காப்பியர். எனவே களவு கற்பாக முடிய வேண்டும் என்பதே நோக்கமாகும். கற்பில் முடியாத களவு பற்றி அக இலக்கியம் பேசவில்லை.

தொல்காப்பியர் கொடுப்போர் இன்றியும் கரணம் உண்டு என்கிறார். அஃது எப்போதெனின் தலைமக்கள் ஊரறியாமல் உடன் போக்கில் ஈடுபட்ட போதாகும். இக்கரணங்கள் இன்னவை எனத் தெளிவாக விளக்கவில்லை. (கரணம் - சடங்கு)

பிரிவுகள்: களவுக் காலத்தும் கற்புக் காலத்தும், தலைவன் ஓதல், பகை, தூது, பொருள், அகப்புறக் காவல் முதலான காரணங் கட்காகப் பிரிவான். இதன் விளக்கத்தினைத் தொல்காப்பியம் அகத்திணை இயலில் காணலாம். இன்னினனார்க்கு இன்னின பிரிவுகள் உரியனவென அது வருத்துக் கூறுகின்றது.

உலகியல்: இவ்வகத்திணைச் செய்யுட்களைப் பயில்வார் அக்காலத் திருமணம் அனைத்தும் காதல் திருமணமே என்று மயங்க இடமேற்படும். ஆனால் அது பொருந்தாது. பெற்றோர்களே முயன்று முடித்து வைக்கும் திருமணமே அன்று பெருவழக்காக இருந்திருக்க வேண்டும். காதல் திருமணங்களும் ஓரளவு நடந் துள்ளன எனக் கருதலாம்.

அலர்: காதலே சமூகத்தால் ஏற்பட்ட திருமண முறையென் றால் அலர் எழுவதற்கும், தலைமக்கள் பெற்றோரை அஞ்சுதற்கும், உடன்போக்கிலீடுபடுதற்கும், இற்செறிப்புக்கும் இடமில்லை. வயது வந்த ஆணும் பெண்ணும் தாமே உறவு கொண்டொழுகு தலைச் சமூகம் எதிர்த்துப் பழி தூற்றியதற்கான சான்றுகள் பல வுண்டு. ஒரு தலைவி தன்னுடைய காதலை அன்னை அறிந் திருந்தால் ஊரில் அவள் வாழ்தலே அரியதாகும் என்று வருந்து கிறாள்.

“தண்பெரும் பரப்பின் ஒண்ப நோக்கி
அங்கண் அரிவலை யுணக்கும் துறைவனோடு
அவரே, அன்னை அறியின் இவணுறை வாழ்க்கை
அரிய வாகும் நமக்கெனக் கூறிற்
கொண்டும் செல்வர்கொல் தோழி” - நற். 4

இங்ஙனமே ஒரு பெண் காதலில் ஈடுபட்டாளாக, ஊர்ப் பெண்டிர் அவள் அன்னையைக் கடைக்கண்ணால் நோக்கி, மூக்கில் விரல் வைத்து அம்பல் தூற்றினர். அதுகண்ட தாய் தன் மகளைச் சிறு கோல் கொண்டு அலைத்தாள்.

“சிலரும் பலரும் கடைக்கண் நோக்கி
மூக்கின் உச்சிச் சுட்டுவிரல் சேர்த்தி
மறுகிற் பெண்டிர் அம்பல் தூற்றச்
சிறுகோல் வலந்தனள் அன்னை அலைப்ப
அலந்தினள் வாழி தோழி” - நற். 149

இற்செறிப்பு: வயதுவந்த பெண்களைப் பெற்றோர் இல்லின்கண் செறித்தல் பற்றிப் பல பாடல்கள் பேசுகின்றன. ஒரு தாய் கட்டுப்பாடின்றி வெளியிற் செல்லும் தன் மகளைப் பார்த்து அவள் வயதுவந்த பெண்ணென்பதை நினைவுறுத்தி இல்லிலேயே இருக்குமாறு பணிக்கிறாள் என்பதனை அகச் செய்யுள் ஒன்று பின்வருமாறு காட்டுகின்றது.

“முலைமுகம் செய்தன முள்ளெயிறு இலங்கின
தலைமுடி சான்ற தண்டழை உடையை
அலமரல் ஆயமொடு யாங்கணும் படாஅல்
மூப்புடை முதுபதி தாக்கணங் குடைய
காப்பும் பூண்டிசின் கடையும் போகலை
பேதை யல்லை மேதையங் குறுமகள்
பெதும்பைப் பருவத்து ஒதுங்கினை புறத்து” - அகம். 7

தாய்மேல் சீற்றம்: மகள் காதலில் ஈடுபட்டதை அறிந்த தாய் அவளை அருங்கடிப்படுத்துகின்றாள். தன் காதலனைக் காணத் தடை விதிக்கும் தாயைத் தலைவி நொந்து கொண்டு பின்வருமாறு வெறுத்துக் கூறுகின்றாள்.

“பெண்கொலை புரிந்த நன்னன் போல
வரையா நிரையத்துச் செலீஇயர் அன்னை
ஒருநாள் நகைமுக விஞ்ஞீனன் வந்தெனப்
பகைமுக ஊரின் துஞ்சலோ இவளே” - குறுந். 292

உடன்போக்கு: பெற்றோர் அறியின் காதலுக்குத் தடையேற்படும் என்றஞ்சிய காதலர் உடன்போக்கில் ஈடுபட்டனர். அப்போது பெற்றோர் அவர்களைத் தேடிச் சென்றதாகப் பல பாடல்கள் கூறுகின்றன. தலைவன் தன்னூரில் அவளை மணந்து கொண்டதாக அறிகின்றோம். ஒரு தாய் தன் மகள் உடன்போக்கில் சென்ற பின் பின்வருமாறு வருந்துகின்றாள்.

“தற்புரத் தெடுத்த எற்றுறத் துள்ளாள்
ஊரும் சேரியும் ஓராங்கு அவரெழக்
காடும் கானமும் அவனொடு துணிந்து
நாடும் தேயமும் நனிபல இறந்த
சிறுவன் கண்ணி” - அகம். 383

மகள் உடன்போக்கிலீடுபடுவது முன்பே தெரிந்திருந்தால் அவளை முன்பே இல்லிற் செறிந்திருக்கலாமே என வருந்தும் தாயையும் சந்திக்கின்றோம்.

“கூழையும் குறுநெறிக் கொண்டன முலையும்
சூழி மென்முகம் செப்புடன் எதிரின
பெண்துணை சான்றாள் இவளெனப் பன்மாண்
கண்துணை யாக நோக்கி நெருநையும்
அயிர்த் தன்று மன்னே நெஞ்சம் பெயர்த்தும்
அறியாமையிற் செறியேன் யானே” - அகம். 315

அறத்தொடு நிற்பல்: தலைவி காதலில் ஈடுபட்டதால் மேனியில் வாட்டமும், போக்கில் மாற்றமும் தோன்றும்போது அது யாதால் உற்றதென அறியாத தாய் வேலனைக் கூவி வெறியாடுகிறாள். அவன் முருகனால் வந்த தீங்கெனக் கூறுகிறாள். அப்போது தலைவியின் காதலை வெளிப்படுத்த வேண்டிய கடமை தோழியினுடையது. அதனை அறத்தொடு நிற்பல் என்பர். தோழி அறத்தொடு நிற்கும் சூழல்களைக் கூறவந்த தொல்காப்பியர் வேற்று வரையையும் குறிப்பிடுகின்றார். எனவே, மணமகள் வீட்டார்

தமக்கு ஒத்த குலத்தவர்பால் பெண் வேண்டி வரும் இக்கால நடைமுறை பண்டும் இருந்தது என அறியலாம்.

மடலேறுதல்: தம் மகள் காதலில் ஈடுபட்டது கண்டும் அவளை மணம் செய்து கொடுக்கப் பெற்றோர் மறுத்தபோது தலைவன் தலைவியின் படத்தையெழுதிக் கையில் கொண்டு பனை மட்டையால் செய்த மாவின் மீது ஏறி ஊரறியத் தோன்றுவது. இதுபற்றிய பல குறிப்புக்கள் இலக்கியத்துள் உள்ளன. அவற்றுள் ஒன்று வருமாறு:

“மாவென மடலும் ஊர்ப் பூவெனக்
குலிமுகிழ் எருக்கக் கண்ணீயும் குடுப
மறுசில் ஆர்க்கவும் படுப
பிறிதும் ஆகுப காமம் காழ்க் கொள்ளே” - குறுந். 17

இச்சான்றுகளால் அன்று காதலுக்குத் தடையிருந்ததையும், சமுதாயத்தில் எதிர்ப்பு இருந்ததையும் அறிகின்றோம். எனவே ஒத்த குலத்தார் தத்தம் தகுதி நோக்கி உரிய இடத்தில் மணம் பேசி முடிப்பதே அன்றைய நடைமுறை வழக்கம் என்றும், காதல் சிறு வழக்கு என்பதனையும் அறியலாம். குல வேறுபாடோ பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வோ பெற்றோர் சம்மதியாமைக்குக் காரணமாக இருந்திருக்கலாம் என்றும் உய்த்துணரலாம். எனினும், சங்க காலத்திற்கு மிக முற்பட்ட நிலையில் காதல் வாழ்வே சிறப்புற்றிருந்தது என்று துணியலாம்.

செம்புலப் பெயல்தீர்: சிறுசிறு குழுக்களாக வாழ்ந்த மக்கட் கூட்டத்தில் நடந்த திருமணங்கள் அவ்வக் கூட்டத்தாரிடையே நடந்தனவாகவே கருதல் தகும். அவர்கள் ஒருவரையொருவர் நன்கு அறிந்தவராகவும், தம்முள் உறவுடையராகவும் விளங்கியிருப்பர். உறவு இருவகையில் அமையும். அது தாய்வழி உறவும் தந்தைவழி உறவுமாம். தாய்மாமன் மகளையும் அத் தை மகளையும் மணக்கும் வழக்கமே நெடுங்காலமாகத் தமிழ்நாட்டில் உள்ளது. மாமன், மாமி என்னும் சொற்கள் பல்லவர் காலத்து ஆண்டாளாலும், சிலம்பாசிரியராலும் ஆளப்படுதல் நோக்க, சங்க காலத்தும் இம்மரபு இருந்தது என்று கருத இடமுண்டு. சமூக மரபு எளிதில் மாறிவிடக் கூடியதன்று. தாய் வழியிலும், தந்தை வழியிலும் உறவுடையாரே கணவன் மனைவியாகும் மரபு சங்ககால நடைமுறை என்பதற்குக் குறுந்தொகையிலுள்ள செம்புலப் பெயல்

நீரார் பாடலொன்றே சான்றாகவுள்ளது. இருவகையிலும் உறவுடையார் அல்லாத ஆணும், பெண்ணும் தம்முட் காதல் கொண்ட போது, தம் காதலின் சிறப்பினைக் காதலிக்குக் கூறும் தலைவன்

“யாயும் ஞாயும் யாரா கியரோ
எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறைக் கேளிர்
யானும் நீயும் எவ்வழி யறிதும்
செம்புலப் பெயனிர் போல
அன்புடை நெஞ்சம் தாம்கலத் தனவே” - குறுந். 40

என்கிறான். எனவே உலகியலில் போலன்றி அவர்கள் மனமொன்றிய காதலால் கணவன் மனைவியாக ஆயினர் என்பது குறிப்பால் உணரப்படுகின்றது.

பொருத்தம் பார்த்தல்: தம் பெண்ணுக்கும் பிள்ளைக்கும் திருமணம் செய்ய விரும்புவார் பொருத்தம் பார்த்தல் இன்றும் நடைமுறையில் உள்ளது. இதே நிலைமை பண்டும் இருந்தது. தொல்காப்பியச் சூத்திரம் இதற்குச் சான்றாகவுள்ளது. ‘பிறப்பே குடிமை’ எனத் தொடங்கும் சூத்திரம் முதற் பொருத்தமாகப் பிறப்பைக் கூறுகிறது. பிறப்பு என்பது ஈண்டுக் குலத்தை குறித்தது எனலாம். காமவாயில் என்பது யோனிப் பொருத்தமாக இடமுண்டு. குடிக்கு ஏற்ற ஒழுகலாறும், வயதும், தோற்றமும், இரு குடும்ப பொருளியல் நிலையும் நோக்கப்பட்டன எனலாம். இவை அனைத்தும் பொருந்தியிருப்பது உலகில் அருமை. எது இல்லாவிட்டாலும் பிறப்பு ஒத்திருக்க வேண்டும் என்பது அடிப்படையாக இருந்திருக்கலாம்.

“கொடுப்பின் நன்குடைமையும் குடிநீரல் உடைமையும்
வண்ணமும் துணையும் பொரிஇ எண்ணாது
எய்யேம் துணிந்த ஏமச்சால் அருவினை”

எனத் தோழி தன் தாயான செவிலியிடம் கூறுவதாகக் கபிலர் பாடுகிறார். இதுகொண்டு, பெண்ணின் பெற்றோர் சில தகுதிப்பாடுகளை ஆய்ந்தே முடிவெடுத்தனர் எனக் காட்டுகிறார்.

பரிசமனித்தல்: பெண்ணுக்கு மணமகன் பரிசமனிக்கும் வழக்கம் தொன்றுதொட்ட தமிழர் மரபாகும். அன்று இது முலை விலை, சிறுவளை விலை, பரியம் என்று அறியப்பட்டது. பாசிழை விலையென்றும் பெயர் உண்டு.

“இரும்பிடம் படுத்த வடுவுடை முகத்தர்
கடுங்கண் கோசர் நியம மாயினும்
உறுமெனக் கொள்குநர் அல்வர்
நறுநுத லரிவை பாசிறை விலையே” - அகம். 90

“-தண்டுறை யூரன்
சிறுவளை விலையெனப் பெருந்தேர் பண்ணிஎம்
முன்கடை நிறிஇச் சென்றிசி னோனே” - நற். 300

“முழங்கு கடல் முழுவின் முசிறி யன்ன
நவசால் விழுப்பொருள் பணிந்துவந்து கொடுப்பினும்
புரைய ரல்லோர் வரையலர் இவளென” - புறம் 343

என்னும் சான்றுகளால் இதனை நன்குணரலாம்.

திருமணச் சடங்குகள்: தமிழ்ச் சமுதாயம் முன்னேறாத காலத்தில் எத்தகைய திருமணச் சடங்கும் இருந்திருக்க முடியாது. அப்பொழுது வயது வந்த ஆணும் பெண்ணும் தாமே கூடிக் குடும்பம் நடத்தியிருக்க வேண்டும். சமூகம் ஒழுங்குற்றுப் பல்வேறு குலப் பிரிவுகள் தொழிலடிப்படையில் தோன்றிய பிறகு சில வரையறை களை மேற்கொண்டனர் எனலாம். தொல்காப்பியர் இத்தகைய நிலையைச் சுட்டுகின்றார்.

“பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர்
ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப” (கரணம் - மணச் சடங்கு)

என்பதால் இதை அறியலாம். காதலில் ஈடுபட்டவர்கள் பின்னர் அதனை இல்லையென்று மறுதலித்த நிலை ஏற்பட்டபோது சான்றோர் இக்கரண நிகழ்ச்சியை ஏற்படுத்தினர் என்பது இதன் பொதுவான பொருள். ஆயினும் டாக்டர் வ.கப. மாணிக்கனார் அவர்கள், கரணம் என்பதற்கு மணக்குறி என்று பொருள் கொண்டு திருமணமானவர்க்கும் கன்னிக்கும் வேறுபாடு தோன்றுதற் பொருட்டு மலர் அணிதலும், இளமை தொட்டு அணிந்திருந்த சிலம்பினை அகற்றிவிடுதலுமாகிய அடையாளங்களை ஏற்படுத்தினர் என்பார் (தமிழ்க் காதல்). இது பற்றிப் பின்னர் விளக்கப்படும்.

இச்சூத்திரத்திலுள்ள ஐயர் என்ற சொல்லைப் பிராமணர் என்னும் பொருளுடையதாகப் பிறழ்வுணர்ந்து அக்காலத் திருமணச்

சடங்கை வைதிகப் பிராமணரே இயற்றினர் என்றார் வரலாற்றறிஞர் திரு. கே.ஏ. நீலகண்ட சாத்திரியர் அவர்கள். ஐயர் என்னும் சொல் உயர்ந்தோர் மூத்தோர் ஆகியோரைக் குறித்தது. பெற்றோர், உடன் பிறந்த அண்ணன்மார் இவர்களையே இச்சொல் குறித்தது. "என் ஐ முன் நில்லன்மின் தெவ்வீர்" என்று வள்ளுவர் கூறுமிடத்தில் தலைவன் என்று பொருள்படல் காண்க.

"கெடுக சிந்தை கடிதிலள் துணிவே
முதின் மகளிர் ஆதல் தகுமே
மேனாள் உற்ற செருவிற் சிவள்தன்ஐ
யானை யெறிந்து களத்தொழிந் தனனே" - (புறம் 297)

என்னும் பாட்டில் இச்சொல் தமயன் எனப் பொருள் படுதல் காணலாம். இங்ஙனமே இச்சொல் துறவிகளையும் குறித்து வழங்கிற்று. மதிப்பொடு அழைக்கும்பொழுது 'ஐய' என்றல் பண்டை மரபு. "ஐய சிறிதென்னை ஊக்கி" (கலி. 37:15) என்பது காண்க. எனவே ஐயர் என்னும் சொல் சமூகப் பெரியவர்களையே குறித்தது என்க.

பெண்ணின் பெற்றோர் கொடுக்க மணமகன் ஏற்றுக்கொள்ளுவதே கற்பு வாழ்வின் தொடக்கமாக இருந்தது. எனினும் கொடுப்போர் இன்றியும் கரணம் உண்டு என விதிப்பதால் எவ்வாறெனும் திருமண வினையொன்று நடத்தல் இன்றியமையாதது என்பது தொல்காப்பியர் கால நிலையாகும். காலந்தோறும் மாறுபடும் இயல்பினதாகிய சடங்கு முறையைத் தெளிவாகத் தொல்காப்பியர் சுட்டினாரல்லர். எனினும் சங்க இலக்கியத்தில் இரண்டு செய்யுட்கள் (அகம் 86, 136) திருமணச் சடங்கு பற்றிப் பேசுகின்றன. அவற்றை இனிக் காண்போம்.

உழுத்தம் பருப்புடன் கூட்டிச் சமைத்த குழைவான பொங்கலை விருந்தினர்க்குப் பரிமாறினர். இடைவிடாது மக்கள் உணவுண்டனர். வரிசை வரிசையாகக் கால்களை நிறுத்தி அமைக்கப்பட்ட பந்தலில் மணலைப் பரப்பியிருந்தனர். விளக்குகள் ஏற்றப்பட்டன. மாலைகள் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. தீக்கோள்கள் நீங்க, வளைந்த வெண்மையான திங்களைத் தீமையற்ற சிறந்த புகழையுடைய உரோகிணி விண்மீன் வந்து கூடும் நன்னாளில், மிக்க இருள் நீங்கப் பெற்றுப் பொழுது புலர்ந்தது.

மணவினை நிகழ்த்து ஆரவாரம் மிக்க முதிய மங்கல மகளிர் தம் தலையில் நீர் நிரம்பிய குடங்களைச் சுமந்து வந்தனர். சிலர் தம்

கைகளில் புதியனவும் அகன்றனவுமான மட்கலங்களை ஏந்தி வந்தனர். முன்னே தருவனவற்றையும் பின்னே தருவனவற்றையும் முறையாகத் தந்தனர். தேமல் படர்ந்த அழகிய வயிற்றை உடைய, மக்களை ஈன்றெடுத்த மகளிர் நால்வர், “கற்பிலிருந்து வழுவாது, நல்ல பலவற் றினும் உதவியாய் இருந்து, நின்னை மனைவியாகப் பெற்ற நின் கணவனைப் பேணிக் காக்கும் பெரும் விருப்பினை உடையை ஆகுத” எனக் கூறி வாழ்த்தினர். நீரொடு கலந்த குளிர்ந்த இதழ்களை உடைய மலர்களை நெல்லோடு கலந்து அவளுடைய அடர்ந்த கரிய கூந்தலில் தூவினர். இவ்வாறாக வதுவை மணம் முடிந்தது. சுற்றத்தினர் ஆரவாரத்துடன் குழந்து நின்று,

“பெருமையுடைய மனைக்கிழத்தி ஆகுத”

எனக் கூறி ஓர் அறையில் இருத்தி, அவள் கணவனுடன் கூட்டினர்.

136 ஆம் செய்யுளில் பின்வரும் செய்திகள் உள்ளன. நெய்யொழுகும் வெள்ளிய சோற்றை இறைச்சியுடன் சேர்த்து, வள்ளன்மையுடன் உயர்ந்தோரை உண்பித்தனர். பறவைச் சகுனத்தைப் பார்த்தனர். தெளிந்ததும், ஒளியிக்கதும், இடமகன்றதுமான அழகிய பெரிய வானம் விளக்கமுறத் திங்களை உரோகிணி கூடிய நன்னாளில், மனையை அழகுபடுத்தினர். கடவுளை வழிபட்டனர். மணத்தை அறிவிக்கும் முழவுடன் பெரிய முரசும் ஆர்த்தது. மங்கல மகளிர் மண மகட்கு நீராட்டினர். தம் கூரிய கண்களால் அவள் பேரழகினை இமைக்காது பார்த்துவிட்டு விரைந்து நீங்கினர். கவைத்த வாகையிலையினையும் கார் காலத்து முதல் மழையால் பள்ளங்களில் தழைத்ததும், பழங்கன்றினால் கறிக்கப்பட்டதும் மணிபோல் அழகுடையதும் ஆகிய அறுகின் பாவை போன்ற குளிர்ந்த மணமுள்ள தண்டிலுள்ள அரும்புகளை வெண்ணூலால் கட்டி, பெண்ணின் மணிக்கட்டில் காப்பாக அணிந்தனர்.

தூய ஆடையுடனும் அணிகலன்களுடனும் மணப்பெண் பொலிவுற்றாள். சுற்றத்தார் குழுமி, மழை மேகம் முழங்குவது போன்ற மணவொலி மிக்க பந்தலில் அவளுக்குச் சிறந்த அணிகளைப் பூட்டி, வியர்வையை ஆற்றினர்.

இவ்விரண்டு சடங்குகளிலும் பார்ப்பான் இல்லை; மந்திரம் இல்லை; தீவலம் செய்தலோ அம்மி மிதித்தலோ அருந்ததி காட்டலோ இல்லையென்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மேலும் தாலி

பூட்டிய குறிப்பும் காணப்பெறவில்லை. கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டளவில்தான் தாலி இடம்பெற்றது என டாக்டர். மா. இராசமாணிக் கணார் அவர்கள் 'தமிழர் திருமணத்தில் தாலி' என்னும் தம் நூலில் குறித்துள்ளார். ம.பொ.சி. போன்றோர் தாலி சங்க காலத்தில் உண்டு என்பர். பேராசிரியர் வீரபத்திரன் அவர்கள் 'மங்கல அணி' (1968) என்னும் நூலில் தாலி இருந்தது என்று கூறுகின்றார். அண்டிரன் இரவலர்க்கு எல்லாப் பொருள்களையும் ஈந்தான் என்பதனை "ஈகை அரிய இழையணி மகளிரொடு சாயின் றென்ப ஆஅய் கோயில்" என்று புலவர் பாராட்டினார். இங்குக் குறிக்கப்பட்ட 'ஈகையரிய இழை' என்பது ஈய இயலாத தாலியென்று அவர்கள் பொருள் கொண்டனர். எனினும் இழை என்பதற்கு அணி என்ற பொதுப்பொருள் உண்டு. ஈகை அரிய என்னும் அடையை இழையணி மகளிர் என்பதொடு புணர்த்து, ஈய முடியாத பெண்டிரைத் தவிர ஏனையவற்றையெல்லாம் கொடுத்தான் என்று டாக்டர் கே.கே. பிள்ளையவர்கள் கூறுகின்றார். இது பொருத்தமாகவே தோன்றுகின்றது.

சிலப்பதிகாரத்தில் கூறப்படும் கண்ணகியின் திருமணம் மாமுது பார்ப்பான் மறைவழி காட்டிட நடந்தது. மணமக்கள் இருவரும் தீவலம் செய்வதனைக் கண்டார்தம் கண்கள் செய்த நோன்பு யாதோ என அடிகள் பாராட்டுகிறார். ஆனால் தாலி பூட்டியதாகக் கூற வில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். "மங்கல வணியிற் பிறிதணி மகிழாள்" என்றவிடத்தில் அடியார்க்கு நல்லார் இயற்கை அழகு என்று பொருள் கொண்டார். ஆனால் "மங்கல அணியெழுந்தது" என்பதற்கு, "மாங்கலிய சூத்திரம்" என்று பொருள்கொண்டார். மங்கல அணியெழுந்தது என்பதற்குத் திருமண ஊர்வலம் என்று பொருள் கொள்ளலாம். இனி 'மங்கல அணியிற் பிறிதணி மகிழாள்' என்பதற்கு மங்கலச் சின்னமாகிய மஞ்சளும் பூவும் முதலான பொருள்கள் என்று பொருள் கொள்ள இடமுண்டு. சங்க காலத்தில் கணவனை இழந்த மகளிர் கூந்தலை நீக்கினர்; எனவே பூவணி நீக்கப்பட்டமை தெளிவு. இங்ஙனமே குறுந்தொடியையும் நீக்கினர். பொதுவாக அணிகலன்களை நீக்கினர் எனினும், வளையலை நீக்குவதே பல படியாகப் பேசப்படுகிறது. கண்ணகியும் கூடக் கணவனை இழந்த பின்பு கொற்றவை கோயிலின் முன்பு தன் வளையல்களை உடைத்துப் போட்டாள் என்று ஆசிரியர் கூறுகிறார். தாலியை நீக்கினாள் என்று குறிப்பிடவில்லை. எனவே, வளையல் அக்காலத்தில்

மங்கலச் சின்னமாக அணிவிக்கப்பட்டது போலும். சிறுவளை விலை பெண்ணுக்கு அளிக்கப்பட்டது முன்பே கூறப் பட்டது. திரு. மயிலை. சீனிவேங்கடசாமி அவர்கள் இக்கருத்துடையவரேயாவார். 'மாமுது பார்ப்பான்' என இளங்கோவடிகளால் சுட்டப்படுபவன் சமணர் திருமணத்தை நடத்தி வைத்தவன் என்பது மயிலை சீனி வேங்கடசாமியின் கருத்து.

ஆண்டாள் தன்னுடைய கனவைக் கூறுகையில் பல்வேறு சடங்குகளையும் கூறினாலும் தாலி கட்டியதாகக் கூறவில்லை. இந்திரன் முதல் தேவர்கள் அனைவரும் வருதல், புத்தாடை உடுத்தல், திருமாலின் தங்கை பெண்ணுக்கு மாலையிடல், காப்பு நாண் கட்டுதல், கண்ணன் ஆண்டாளின் கையைப் பற்றுதல், மேளம் முழங்குதல், மந்திரம் முழங்கக் கைப்பற்றித் தீவலம் வருதல், பெண்ணின் காலையெடுத்து அம்மி மேல் வைத்தல், ஆண்டாளின் உடன்பிறந்தார் கண்ணனுடைய கையை எடுத்து ஆண்டாளின் கைமேல் வைத்தல், குங்குமம் சந்தனம் தெளித்துத் தெருவலம் வருதல், மைத்துனனுக்கு மணமகன் மோதிரம் அளித்தல் ஆகிய நிகழ்ச்சிகள் பலவும் கூறப்படுகின்றன.

கி.பி. 7 அல்லது 8 ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய பெருங் கதையில் தீவலம் வருதல், அம்மி மிதித்தல், அரிசி தூவல், வலம் வருதல், பிராமணர் ஆசி, அருந்ததி காட்டல் ஆகியவை இடம் பெற்றாலும் தாலி குறிக்கப்படவில்லை.

கி.பி. 9 ஆம் நூற்றாண்டினதான சூளாமணியில் பெண்ணின் தந்தை தாரை வார்த்தல், தீவலம் செய்தல், அம்மி மிதித்தல், அருந்ததி காட்டல் ஆகியவை கூறப்படும். தாரை வார்த்துக் கொடுப்பது இதில்தான் முதன் முறையாக இடம்பெற்றுள்ளது. சிந்தாமணியிலும் மணமகள் நீராட்டு, கல் பதித்த தோடு நீக்கல், கடிப்பு அணிவித்தல், மாலை சூட்டல், பெண்ணின் தந்தை நீர் அட்டிக் கொடுத்தல் ஆகியவை மட்டுமே இடம்பெறுகின்றன. பெரிய புராணத்துள்ளும், சுந்தரர் திருமணத்தின்போதோ சம்பந்தர் திருமணத்தின்போதோ தாலி அணிவித்ததற்குச் சான்றில்லை. திருமங்கையாழ்வார் பாடலில்,

"அந்தகன் சிறுவன் அரசர்தம் அரசிற்
கிளையவன் அணியிழையைச் சென்று

எந்தமக் குரிசெய்யெனத் தெரியாது எம்பெரு
மான் அருளென்ன
சந்தமல் குழலாள் அவக்கண் நூற்றுலர்தம்
பெண்டிரும் எய்தி நூலிழப்ப
இந்திரன் சிறுவன் தேர்முன் நின்றானைத்
திருவல்லிக்கேணி கண்டேனே”

என்று பாடுகிறார். இங்கு நூல் என்றது தாலியைக் குறித்ததாகலாம். இங்ஙனமே பத்தாம் நூற்றாண்டினரான நம்பியாண்டார் நம்பிகள், சங்கிலியார் பற்றிப் பேசுகையில்

“தகுமகட் பேசினோன் வியவே நூல்
போன சங்கிலி பால்”

என்று கூறுகிறார். மணம் பேசிவிட்டாலே திருமணம் முடிந்துவிட்டதாகக் கருதுவது தமிழ்ப் பெண்டிர் பண்பாடு. எனவே மகட் பேசினோன் இறந்ததும் சங்கிலி தன்னைத் தாலியிழந்தவளாகவே கருதிக் கொண்டாள் என்று கருத இடமேற்படுகிறது. எனவே சங்க காலத்திற்குப் பிறகு அருகிய நிலையில் தாலியணியும் வழக்கு இருந்ததோ எனக் கருதிட இடமுண்டு. தாலி பற்றிக் குறிப்பிடும் முதற் கல்வெட்டு கி.பி. 958 ஆம் ஆண்டுக்கு உரியது என்று டாக்டர் கே.கே. பிள்ளை குறிப்பிட்டுள்ளார். (பார்க்க தமிழக வரலாறு மக்களும் பண்பாடும் 1975, பக். 131-32).

எனவே சங்க காலத்தில் மணமகள் கழுத்தில் தாலி கட்டும் வழக்கம் இருந்ததில்லை என அறிய வேண்டியுள்ளது.

சிலம்பு கழித்தல்: இனி, திருமணத்திற்கு முன்பு இளமை தொட்டே தலைவி அணிந்திருந்த காற்சிலம்பைக் கழற்றுதலை மரபாகக் கொண்ட செய்தி தெரிகின்றது. இதனை ஒரு விழா வாகவே பெற்றோர் கொண்டாடினர் எனலாம்.

தன் மகள் காதலனொடு உடன் போக்கில் ஈடுபட்டதை அறிந்த தாய்

“பெரும்பெயர் வழி கூடல் அன்ன
அருங்கடி வியனகர் சிலம்பும் கழியாள்” - அகம். 315

என்று வருந்துகிறாள். இங்ஙனமே இன்னொரு தாய் தன் மகள் அறியா தேயத்தில் சிலம்பு கழிநோன்பு செய்ய நேர்ந்ததை எண்ணிக் கலங்கினாள்.

“தானமர் துணைவன் ஊக்க ஊங்கி
உள்ளாது கழிந்த முள்ளெயிற்றுத் துவர்வாய்
சிறுவெண் கண்ணி சிலம்பு கழீஇ
அறியாத் தேஎத்த ளாகுதல் கொடிதே” - அகம். 385

தலைவி தலைவனொடு உடன் போக்குப் போயினாள். தலைவனின் தாய் அவளுக்குச் சிலம்பு கழிநோன்பியற்றினாள் என அறிந்த தலைவியின் தாய், அந்நிகழ்ச்சியைக் கண்டு வந்தாரிடம்,

“நும்மனைச் சிலம்பு கழீஇ யயரினும்
எம்மனை வதுவை நன்மணம் கழிகெனச்
சொல்லின் எவனோ? (ஐங். 399)

என்று கேட்கிறாள்.

செல்வம் மிக்க தன் மனையில் நடக்க வேண்டிய தன் மகளின் சிலம்பு கழிநோன்பு வறுமை மிக்க தலைவன் வீட்டில் நடக்க நேர்ந்ததை எண்ணி இன்னொரு தாய் வருந்துவது வருமாறு:

“சறியோற் கொத்தவென் பெருமடத் தகுவி
சிறப்பும் சீரு மின்றிச் சிறூர்
நல்கூர் பெண்டின் புல்வேய் குரம்பை
ஓரா யாத்த வெருகுரண் முன்றில்
ஏதில் வறுமனைச் சிலம்புடன் கழீஇ
மேயினள் கொல்வென நோவல் யானே” - அகம். 369

மலரணிதல்: திருமணமாதற்கு முன்பு கன்னிப்பெண்கள் மலர் சூடுதல் வழக்கமில்லை என்றும் கூந்தலில் தலைவன் மலர் சூட்டுதல் ஒரு வகைத் திருமணக் காரணமாகுமென்றும் டாக்டர். வ.சுப. மாணிக்கனார் அவர்கள் தம் தமிழ்க் காதலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். ஆனால் இக் கருத்து ஏற்புடைத்தன்று என்பது பல பாடல்களால் அறியப்படுகின்றது.

ஒரு தலைவி தன்னுடைய தாய் தன் கூந்தலை வகுத்து மலர் சூட்டுவதை மறுத்து அடம் பிடிப்பாள். அத்தகையவள் தலைவன் சூடிய பூவை முடித்துச் சடை தாழ அவனுடன் சென்றாள்.

“பொலந்தொடி தெளிர்ப்ப வீசிச் சேவடிச்
சிலம்புநக இயலிச் சென்றவென் மகட்கே
சாந்துளர் வணர்குரல் வாரி வகைவகுத்து
யான்போது துணைப்பத் தகரம் மண்ணாள் - அகம். 117

தலைவனைக் களவுக் காலத்துக் கண்டு பேசும் தோழி,

- மலர்களைக் குவளைத்

தேம்பாய் ஒண்பூ நறும்பல அடைச்சிய

கூந்தல் மெல்லனைத் துஞ்சிப் பொழுதுபடக்

.....

பெருங்களிற் றொருத்தலிற் பெயர்குவை”

என இரவில் வருமாறு கூறுகின்றாள்.

கபிலருடைய குறிஞ்சிப்பாட்டில் தலைவியும் தோழியும் பல்வகையான மலர்களைப் பறித்துத் தம் தலையில் சூடிக் கொண்டதாகப் பாடுகின்றார்.

“பல்வே றுருவின் வனப்பமை கோதையம்

மெல்லிரு முச்சிக் கவின்பெறக் கட்டி”

- குறிஞ்சிப். 103-104

இச்சான்றுகளால் கன்னிப்பெண் மலர் சூடுதல் வழக்கமே என்று உணரலாம்.

திருமணம் உறுதி செய்யப்பட்ட பின்னர் யாதானுமொரு நாளில் மணப்பெண்ணுக்குச் சிலம்புகழி நோன்பு செய்தல் வழக்கமாயினும், அது திருமணக் கரணமாகாது. முன்னர் எடுத்துக்காட்டிய அகம் 86, 136 ஆகியவற்றிற் கண்டாற்போல் செய்யப்படுவதே மணச்சடங்கு. ஆனால், இவற்றிற் கூறப்பட்ட சடங்கே நாடு முழுவதும் வாழ்ந்த பல்வேறு பிரிவினருடைய திருமணங்களிலும் கையாளப்பட்டது எனத் துணிந்து கூற இயலாது.

திருமண நாளில் மணமகளுக்கு மங்கல நாண் அணிவிக்கும் வழக்கம் பற்றி இருவேறு கருத்துக்கள் நிலவினாலும், அது ஆரியர்களுக்குத் தொடர்பில்லாதது என்பதும், தமிழர் வாழ்விற்குரியது என்பதும் உணரத்தக்கதாகும். பேராசிரியர் ந. சுப்பிரமணியன் தம் சங்க கால வாழ்வியல் என்ற நூலில் இக்கருத்தையே வலியுறுத்தியுள்ளார்.

குடும்ப வாழ்வு பற்றிய தமிழர் கொள்கை

பண்டைத் தமிழர் குடும்ப வாழ்வு பற்றி மிகவும் உயர்ந்த கொள்கைகளைக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கட்கு அறம் என்பது வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதியன்று. வாழ்வு முற்றுமே அறமாகும். எனவேதான் குடும்ப வாழ்க்கையை இல்லறம் என்றனர். துறவுக்கு மதிப்பளித்தனர் எனினும் மணவாத துறவுக்கு மதிப்பளிக்கவில்லை. மாறாக இல்லறத்தைச் செம்மையுற ஆற்றிக் காமம் சான்ற கடைக் கோட் காலை ஏமம் சான்ற மக்களொடு கூடி அறம்புரி சுற்றமொடு சிறந்தது பயிற்றலையே விரும்பியுள்ளனர். திருவள்ளுவர் தம் அறத்துப்பாலில் அதிகாரங்களை அமைத்துள்ள முறையே இதற்குச் சான்றாகும். மெல்ல மெல்லத் தன் உள்ளம் விரித்துத் தன் மனைவி, தன் பிள்ளை, தன் சுற்றம் என்னும் எல்லைகளையெல்லாம் கடந்து அனைத்துயிர்க்கும் அருள் செய்யும் மனநிலையடைவதே வாழ்வின் நோக்கம். அப்பழுத்த மனநிலையைப் பெறுதற்காம் பள்ளியே இல்லறம் என்று கருதியுள்ளனர்.

திருவள்ளுவர்: திருவள்ளுவர் இல்லறவியலில் கூறியுள்ள கருத்துக்கள் தமிழர்தம் நெறியினை உள்ளம் கொண்டு அவர் கூறியனவாகும். இல்வாழ்வான் என்பவன் தென்புலத்தார், தெய்வம், விருந்து, ஒக்கல் என்னும் அனைவரையும் போற்றும் கடமையுடையான்; வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் தெய்வத்துள் வைக்கப்படுவான்; துறந்தவர்க்கும், துவ்வாதவர்க்கும் இறந்தவர்க்கும் அவன் துணையாவான்; அறநெறியின்படி இல்வாழ்வை நடத்தினால் துறவறமே தேவையில்லை; தன்னையும் அறவழியில் நடத்திக்கொண்டு பிறரையும் அந்நெறியிற் செலுத்த வல்லவன் நோற்கின்ற துறவியை விட வல்லமையுடையவன்; வீடுபேறடைய முயல்வாருள் தலையாயவன் இல்வாழ்வானே; அவன் முயற்சியால் தேடும் பொருளெல்லாம் தகுதியுடையார்க்கு உதவுதற்கே. இங்ஙனம் வள்ளுவர் இல்வாழ்க்கையின் மேன்மையை எடுத்துரைக்கின்றார்.

சங்க இலக்கியம்: வள்ளுவர் கூறும் இல்லறச் செந்தெறிகள் பலவும் சங்க இலக்கியத்துட் பரந்து கிடக்கின்றன. அன்பும் அறனும் உடையதாக வாழ்வு அமைய வேண்டுமென்றார் வள்ளுவர். கணவனும் மனைவியும் மனமொத்துத் தன்னலமின்றி ஒருவர் நலனில் ஒருவர் மனமூன்றி இருவர் என்னும் நிலையின்றிக் கிழமை பூண்டு வாழ வேண்டும் என்பதனைப் பல பாடல்கள் காட்டுகின்றன.

கணவன் மனைவி என்னும் உறவு திடீரென்று ஒரு நாளில் ஏற்படுவதன்று. பல பிறவிகளிலும் தொடர்ந்து வருவது என்று கருதினர். முன்னைப் பிறவிகளில் கணவன் மனைவியராக வாழ்ந்தவர்களே ஊழின் வலிமையால் மீண்டும் கூடுகின்றனர் என்று கருதினர். காதல் நிலத்தினும் பெரிது; வானினும் உயர்ந்தது; நீரினும் ஆரளவில்லது (குறுந். 3).

ஒரு மனைவி தன் கணவனிடம்,

“இம்மை மாறி மறுமை யாயினும்
நீயா சியரென் கணவனை
யானாசியர் நின் நெஞ்சுநேர் பவளே” (குறுந். 49)

என்கிறாள்.

இன்னொரு மனைவி,

“சாதல் அஞ்சேன் அஞ்சவல் சாவின்
பிறப்புப் பிறிதாசுவ தாயின்
மறக்குவேன் கொல்வென் காதலன் எனவே” (நற். 397; 7-9)

என்கிறாள்.

காதலென்பது வெறும் உடற்காமம் அன்று; அதனையும் கடந்து நிற்பது; மனத்தளவில் உயர்ந்து நிற்பது; மனைவியின் உடலழகு மாறி நரைமூதாட்டியாக ஆனபோதும் தலைநாள் கொண்ட உழுவலன்போடு அவளைப் போற்றுவது கணவனின் கடமையாகும் என்பதனை,

“அண்ணாந் தேந்திய வனமுலை தளரினும்
பொன்னேர் மேனி மணியிற் றாழ்ந்த
நன்னெடுங் கூந்தல் நரையொடு முடிப்பினும்
நீத்த லோம்புமதி பூக்கே ழூர்” (நற். 10)

என்ற நற்றிணைப் பாடலால் அறிவிக்கின்றார் புலவர். கணவன் தன்

மனைவியைக் காப்பாற்றும் முறைமையினை அஃறிணை உயிர் களின் அன்பு வாழ்க்கை வழியே உணர்த்தியுள்ளனர் புலவர்.

“துடியடிக் கயந்தலை கலக்கிய சின்னீரைப்
பிடியூட்டிப் பின்னுண்ணும் களிற்றெனவும் உரைத்தனரே
இன்னிழ லின்மையின் வருந்திய மடப்பிணைக்குத்
தன்னிழவைக் கொடுத்தளிக்கும் கலையெனவும்
உரைத்தனரே” (பாலைக்கலி 11)

மனைவி தன் கணவனையே உயிராகக் கொண்டு வாழ வேண்டும்; அவன் நலனே தன் நலன் என்று கருதிடல் வேண்டும். கணவன் வீடு வறுமையுற்றதாயினும் தன் பிறந்த வீட்டை எண்ணாது பெருமையோடு வாழ வேண்டும். இதனை ஐங்குறு நூற்றுப் பாடலொன்று அழகுறக் கூறுதல் காணலாம். கணவன் வீட்டுத் தோட்டத்தில் தழைகள் வீழ்ந்து அழுகி நாற்றமெடுக்கும் சிறிய நீர்நிலையுண்டு. அதிலுள்ள நீரை மான்கள் குடித்துவிட்ட நிலையில் எஞ்சியுள்ள நீரையே அவள் உண்கின்றாள். அது தன் தாய்வீட்டில் தான் உண்ட தேன்கலந்த பாலினும் தெவிட்டாமல் இனிக்கிறது.

“அன்னாய் வாழிவேண் டன்னைநம் படப்பை
தேன்மயசுத பாலினும் இனிய அவர்நாட்டு
உவவைக் கூவற் கீழ்
மானுண் டெஞ்சிய கலிழி நீரே” (ஐங். 203)

தன்னை மணந்த கணவனின் குடும்பம் வறுமையுற்றது. நீரோடு கிடக்கும் எளிய கஞ்சியைப் பொழுது மாறி உண்ணும் வாழ்க்கையை அடைந்துவிட்டாள். அந்த நிலையிலும் ஒரு காலத்தில் அழுது போன்ற பாற் சோற்றைப் பொற்கிண்ணத்திலிட்டு “உண்க” எனச் செவிலியர் பூங்கோல் கொண்டு ஒச்சவும் பந்தலி லோடி மறுப்பவள் தன் தந்தையின் பெருஞ்செல்வத்தை நினையா திருக்கிறாளாம்.

“கொண்ட கொழுநன் குடிவற னுற்றெனக்
கொடுத்த தந்தை கொழுஞ்சோ றுள்ளாள்
ஒழுஞ்சீர் நுணங்கறல் போலப்
பொழுதுமறுத் துண்ணும் சிறுமது கையளே” (நற்.110)

இங்ஙனம் குடும்ப வறுமையைப் பெற்றோர்க்கும் மறைத்து வாழ்வதே சிறந்த மனைவியின் பண்பாடென்று கருதினர்.

ஓர் ஆடையைக் கிழித்து இருவரும் உடுத்திக் கொள்ளும் வறுமை வந்துற்ற போதும் அன்பினால் ஒன்றி வாழ்வதே வாழ்க்கை என்றனர்.

“ஓரோஓகை தம்முள் தழீஇ ஓரோஓகை
ஒன்றன்கு ராடை உடுப்பவரே யாயினும்
ஒன்றினார் வாழ்க்கையே வாழ்க்கை” - கலி. 18

கணவனின் இன்பத்தில் மட்டும் பங்கு கொள்பவள் நல்ல மனைவியல்லள். அவன் துன்பத்திலும் இன்பம் காண்பவளே நற்பெண் என்பதனை ஒரு பெண்ணின் கூற்றில் வைத்துக் காட்டியுள்ளார் பெருங்கடுங்கோ. தலைவன் பிரியும்போது தன்னையும் உடன் கொண்டு செல்ல வேண்டிய மனைவியிடம் காட்டின் கடுமை கூறி மறுத்தான். அப்போது,

“அன்பரசு சூழாதே ஆற்றிடை நும்மொடு
துன்பம் துணையாக நாடின அதுவல்ல
தின்பமும் உண்டோ எமக்கு” - கலி. 6

என்கின்றாள்.

கணவன் சிலபோது தவறு செய்தாலும் அவனை வெறுத்தல் மனைவியின் இயல்பன்று. அன்பினால் அவனைத் திருத்தவே முயல்வாள். தலைவன் பரத்தையுறவு கொண்டு தன்னை வருத்திய போதும் மனைவி அவனை வெறுத்தொதுக்கவில்லை. உழவன் வேரோடு பிடுங்கி வரப்பில் எறிந்தாலும் மீண்டும் கடிந்த செறுவி லேயே பூக்கும் நெய்தலைப் போலக் கணவன் இன்னா செய்யினும் அவனை இன்றி அமையாதவள் மனைவி (குறுந். 309).

“தாய் உடன்று அலைக்கும் காலையும் வாய்விட்டு
அன்னாய் என்னும் சூழலி போல
இன்னா செயினும் இனிது தலையளிப்பினும்
நின்வரைப் பினள்என் தோழி” (நற். 397)

என்கிறாள் ஒரு தோழி.

இங்ஙனம் பெண்ணுக்கு அறிவுரை கூறினாலும் ஆடவரை விட்டாரல்லர். மறைமுகமாக இவை ஆடவர்க்குக் கூறிய அறிவுரை

களாகவே கொள்ளத்தக்கன. பூதப்பாண்டியன் வஞ்சினம் கூறுகையில் "பேரமர் உண்கண் இவளினும் பிரிக" (புறம். 71) என்றான். எனவே மனைவியைப் பிரிதல் பெரும்பாவம் என்று கருதியமை தெளிவு. பேகன் மனைவியைத் துறந்தபோது சான்றோர் உலகம் கொதித்தெழுந்தது. (புறம். 143-147)

இங்ஙனம் அன்பு பூண்ட கணவனும் மனைவியும் விருந்தோம்புதலையும், சுற்றம் தழுவுதலையும், வறியோர் துயர் துடைத்தலையும் தம் தலைக்கடமையாகக் கொண்டனர். இக்கடமைகளை ஆற்றப் பொருள் இன்றியமையாததன்றோ? அதனை ஈட்டுதற்குக் கணவன் மனைவியைப் பிரிந்து நெடிது சென்றான். அப்பிரிவைத் தாங்கியிருந்தனர் பெண்கள். மனைவியைப் பிரிவது கொடுமைதான். ஆனால் நட்போர் வறுமையையும் கேளிர் துன்பத்தையும் பகைவரின் செல்வத்தையும் கண்டு மனம் வருந்தாது வாழ வல்லவர் வேண்டுமேல் மனைவியைப் பிரியாது ஒரு பதியில் வாழலாம். ஆனால் பிறர் துன்பம் கண்டு துவண்டு போகும் உள்ளமுடையார்க்கு அஃது ஆகாது. பிறர் துன்பம் துடைத்தல் கடமையென்ற உணர்வு மழைபோலப் பிரிவுத்தீயை அழித்தது. தலைவன் வெளிநாடு சென்றான். இதனை அகம் 279 ஆம் பாடல் கூறுகின்றது.

"இல்லோர்க்கு இல்லென இயைவது கரத்தல்
வல்லா நெஞ்சம் வலிப்ப நம்மினும்
பொருளே காதலர் காதல்
அருளே காதலர் என்றி நீயே" - அகம் 53

என்பதால் தலைவன் பிறர் துயர் துடைத்தலையே காதலின்பத்தினும் பெரிதாக நினைத்தமை தெரிகின்றது.

"அறத்தலைப் பிரியா தொழுகலும் சிறந்த
கேளிர் கேடுபல ஊன்றலும் நானும்
வருந்தா உள்ளமொடு இருந்தோர்க் கில்" - அகம் 173

"செறுவோர் செம்மல் வாட்டலும் சேர்ந்தோர்க்கு
உறுமிடத் துவக்கும் உதவியாண்மையும்
இல்லிருந் தமைவோர்க் கில்" - அகம். 231

ஆகிய இலக்கியப் பகுதிகள் சான்றுகளாகும்.

“இரப்போர் ஏந்துகை நிறையப் பெய்ம்மாந்
புவம்சில் உள்ளமொடு புதுவதந் துவக்கும்
அரும் பொருள் வேட்டம்” (அகம் 389)

“இசையும் இன்பமும் ஈதலும் மூன்றும்
அசையுட னிருந்தோர்க் கரும் புணர்வினம் - நற். 214

“நட்டோர் ஆக்கம் வேண்டியும் ஒட்டிய
நின்றோள் அணிபெற வரற்கும்
அன்றோ தோழியவர் சென்ற திறமே” - நற். 286

என்னும் செய்யுட் பகுதிகள் தம் சமுதாயக் கடனை ஆற்றுதலில்
எத்துணை ஆர்வமுடையர் பண்டைய ஆடவர், பெண்டிர்
என்பதனைப் பறைசாற்றும்.

குடும்ப வாழ்வு குழந்தையின்றி முழுமை பெறுவதில்லை
என்பதும் சான்றோர் கொள்கையாக இருந்தது. மக்கட் பேற்றின்
இனிமையை வள்ளுவத்தின் வழிக் காண்க.

“எழுபிறப்பும் தீயவை தீண்டா பழிபிறங்காப்
பண்புடை மக்கட் பெறின்”

“குழலினிது யாழினி தென்ப தம்மக்கள்
மழலைச் சொற் கேளாதவர்”

“அமிழ்தினும் ஆற்ற வினிதே தம்மக்கள்
சிறுகை அளாலிய கூழ்”

என்னும் குறள்மணிகளை எண்ணிடுக.

பாண்டிய மன்னன் ஒருவன் மக்கட்பேற்றின் பெருமை
பற்றிப் பாடிய பாடல் வருமாறு:

“படைப்புப் பலபடைத்துப் பலரோ டுண்ணும்
உடைப்பெருஞ் செவ்வ ராயினும் இடைப்படக்
குறுகுறு நடந்து சிறுகை நீட்டி
இட்டும் தொட்டும் கவ்வியும் துழந்தும்
நெய்யுடை யடிசில் மெய்பட விதிர்த்தும்
மயக்குறு மக்களை யில்லோர்க்குப்
பயக்குறை யில்லைத்தாம் வாழு நாளே” (புறம். 188)

அறிவறிந்த மக்கட்பேறு போல் சிறந்த பேறில்லை என்றார் வள்ளுவர். அகநானூற்றுப் பாடலொன்றும் இதனை வற்புறுத்தல் காணலாம்.

“இம்மை யுலகத்து இசையொடும் விளங்கி
மறுமைப் பயனும் மறுவின் றெய்துப
செறுநரும் விழையும் செயிர்தீர் காட்சிச்
சிறுவர்ப் பயந்த செம்மலோர் எனப்
பல்லோர் கூறிய பழமொழி யெல்லாம்
வாயே யாகுதல் வாய்ந்தனம் தோழி” - அகம். 66

பேயனார் பாடியதாகக் கொள்ளப்படும் ஐங்குறுநூற்று முல்லைத் திணைப் பகுதியின் முதற் பத்தில், குழந்தைச் செல்வத் தோடு மகிழ்ந்திருக்கும் கணவன் மனைவியரைக் காண்கின்றோம். மறியிடைப் படுத்த மான்பிணைபோலப் புதல்வனை நடுவே கிடத்தி இருபுறமும் தாயும் தந்தையும் படுத்திருக்கும் காட்சிக்கு இவ்வுலகும் மேலுலகும் குறைவான மதிப்புடையன என்கிறார் (ஐங். 401). தாய் தன் புதல்வனை அணைத்துப் படுத்திருக்கிறாள். தலைவன் அவளுடைய புறத்தை அன்புடன் முயங்குகிறான். அது யாழிசை போன்ற இனிமையுடையதாகும் (402). சிறுவன் மழலை பேசிச் சிறு தேர் உருட்டி விளையாட இருவரும் மகிழ்கின்றனர் (403). மகன் தாயிடம் பாலுண்ணும் போது தலைவன் அவளை மெல்ல அணைக்கிறான் (404). மகன் தெருவில் விளையாடு வதனைத் தலைவியை அணைத்தவாறே கண்டுகளிக்கிறான் (406). மாலை நேரத்தில் முற்றத்தில் கட்டிலைக் கிடத்தி மனைவியோடு தலைவன் இருக்கிறான். புதல்வன் அவனுடைய மார்பில் ஊர்ந்து விளையாடுகின்றான் (410). இத்தகு அன்புக் காட்சியினைக் குறுந் தொகையிலும் காணலாம் (359).

குழந்தையின்ற தாய் புகழப்படும் இடங்கள் பல.

“கடவுட் கற்பொடு குடிக்குவிளக் காகிய
புதல்வற் பயந்த புகழ்விசு சிறப்பின்
நன்ன ராட்டி” (அகம் 184)

“மனைக்கு விளக்கம் மடவாள் மடவாள்
தனக்கு விளக்கம் தகைசால் புதல்வர்” (நான்மணிக்கடிகை 101)

என்பார் விளம்பிநாகனார். இத்தகு குடிக்கு விளக்கமாகிய குழந்தைச் செல்வம் பரத்தையர்க்கு இல்லை.

“அவளும்

பைந்தொடி மகளிரொடு சிறுவர்ப் பயந்து

நன்றி சான்ற கற்போடு

எம்பா டாதல் அதனினும் அரிதே”

(நற். 330)

ஊடல் கொண்ட தாயையும் தந்தையையும் இணைக்கும் பேராற்றலாகக் குழந்தை விளங்குவதினை மருதக்கலிச் செய்யுட்கள் கூறுகின்றன. (80, 81, 82, 85, 86)

விருந்தோம்பல்: சங்க நாளில் பெரிதும் போற்றப்பட்ட பேரறம் விருந்தோம்பலாகும். தொல்காப்பியர் பெண்ணின் இலக்கணம் கூறுகையில் விருந்தோம்பற் பண்பாட்டையும் சேர்த்துக் கூறுகின்றார். திருவள்ளுவர் விருந்தோம்பலுக்கெனத் தனித்ததோர் அதிகாரம் வகுத்தார். மனிதன் பொருள் தேடி இல்லிருந்து வாழ்வது விருந்தோம்புதற் பொருட்டே என்கிறார். விருந்தோம்பல் என்னும் வேள்வியைச் செய்யாதவர்கள் பொருளைப் பாடுபட்டோம்பி இறுதியில் பற்றற்றுப் போவர் என்கிறார். செல்விருந்தோம்பி வருவிருந்து பார்த்திருப்பவன் வானத்தவர்க்கு நல்விருந்தாவான் என்கிறார். மேலும் முகனமர்ந்து விருந்தோம்புவான் இல்லில் திருமகள் விரும்பி உறைவாள் என்றும் விருந்தோம்பும் அறத்தை மேற்கொண்டவன் வறுமையறுதல் இல்லை என்றும் கூறுவார்.

சங்கப் புலவர்கள் விருந்தோம்பலை வலியுறுத்தும் இடங்கள் பலவாகும். வரக்கூடாத நேரத்தில் விருந்தினர் வரினும் முகம் கோணாது பேணும் பெண்ணை நற்றிணையிற் காண்கிறோம். வினைமுற்றி மீளும் தலைமகன் தன் மனைவியின் இனிய பண்புகளை நினைத்துப் பார்க்கிறான். அப்பண்புகளிற் சிறந்தது விருந்தோம்பற் பண்பே.

“அல்லி லாயினும் விருந்துவரின் உவக்கும்

முல்லை சான்ற கற்சின் மெல்லியல்”

(-நற்றிணை 142)

கணவனும் மனைவியும் ஊடல் கொண்டிருக்கையில் விருந்தினர் வரின் அவர்கள் ஊடல் தீர்ந்து அவர்களைப் பேணும் கடமையில் ஈடுபடுவர். எனவே விருந்தினர் ஊடல் தீர்க்கும் வாயில்கள்

ஆயினர். தன் மனைவியின் ஊடலைத் தீர்க்க யாரேனும் விருந்தினர் வரமாட்டார்களா என ஏங்குகிறான் தலைவன்.

“-நப்புலந்து

அட்டி லோளே அம்மா அரிவை
எமக்கே வருகதில் விருந்தே சிவப்பான்று
சிறிய முள்ளெயிறு தோன்ற
முறுவல் கொண்ட முகம்காண் கம்மே.” (நற் 120)

ஒரு தலைவி தன் கணவனோடு ஊடுவதற்கு வாய்ப்பை எதிர்பார்க்கின்றாள். விருந்தினர் இடைவிடாது வந்த வண்ணம் உள்ளமையால் வாய்ப்புக் கிடைக்காமல் வருந்துகின்றாள்.

“நன்மனை நனிவிருந் தயரும்
கைதர வின்மையின் எய்தா மாறே.” (நற். 280)

விருந்தினர் வரின் அவர்களைப் பேணுதற்குரிய பொருள் இல்லை எனில் அந்நிலையை நன்மக்களால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாது. எனவே அத்தகையோர் விருந்தினரைக் காணுதற்கு அஞ்சி ஒளிந்து கொள்வாராம்.

“விருந்துகண் டொளிக்கும் திருந்தா வாழ்க்கை” (புறம். 266:11)
என்று கூறியுள்ளார் ஒரு சான்றோர்.

விருந்தோம்பலைக் கடமையாகக் கொண்டவர்கள் கடன் கொண்டும் தம் கடமையைச் செய்தனர். வறுமையுற்ற நிலையிலும் பிறரால் செய்ய முடியாத கடமையைச் செய்யும் பண்பைப் பாராட்டுதற்கு வல்லாண் முல்லை என்னும் துறையை அமைத்துள்ளனர். ஒரு குடிமகன் வீட்டுக்கு விருந்தினர் வந்தனர். தன்னிடம் வேறு பொருள் இன்மையின் பழையானதெனப் போற்றப்பட்ட தன் வாளை அடமானம் வைத்து உணவு படைத்தான். மறு நாளும் விருந்தினர் வந்தனர். அப்போது தன் யாழைப் பணையமாக்கினான்.

“நெருநை வந்த விருந்திற்கு மற்றுத்தன்
இரும்புடைப் பழவாள் வைத்தனன் இன்றிக்
கருங்கோட்டிச் சீரியாழ் பணையமிது கொண்டு ஈவதிவாளன்”
(-புறம் 316)

வேறோர் குடும்பத்தில் இருந்த வரகும் தினையுமெல்லாம் இரவலர்க்குக் கொடுத்தாள் வீட்டுத் தலைவி. எல்லாரிடத்தும் கடன்

வாங்கியாய்விட்ட நிலையில் குறியெதிர்ப்பையாகவும் பெற இடமில்லை. இந்நிலையில் விருந்தினர் வந்தனர். அப்போது விதைக்காக வைத்திருந்த திணையை உரலிற் பெய்து குற்றி உணவிட்டாள் குடும்பத்தலைவி. (புறம் 333)

“வித்தும் இடல் வேண்டும் கொல்லோ விருந்தோம்பி
மிச்சில் மிசைவான் புலம்”

என்ற குறட்டு ஏற்ற விளக்கமாக இந்நிகழ்ச்சி அமைதல் காணலாம். பெரிய புராணத்தின் இளையான் குடிமாறனார் வரலாறு இக்கருத் திணைத் தழுவியமைவதாகத் தோன்றுகிறது.

கற்பின் செல்வி கண்ணகிதேவி தான் கோவலனைப் பிரிந்திருந்தபோது,

“அறவோர்க் களித்தலும் அந்தணர் ஒம்பலும்
துறவோர்க் கெதிர்தலும் தொல்லோர் சிறப்பின்
விருந்தெதிர் கோடலும்”

இழந்ததாக வருந்தினாள்.

பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களும் விருந்தோம்பலைப் பெரிதும் பாராட்டிப் பேசுதல் காணலாம்.

திருக்குறள் ஒழிந்த பிற பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களும் விருந்தோம்பல் பண்பாட்டை வற்புறுத்தத் தவறவில்லை. அறிவுடைய மாந்தர்க்கு விருந்தினர் உண்ட பகல் ஒரு நோய்க்குச் சமமானது என்றும் ஒரு கணவனுக்குத் தான் நல்ல விருந்தினரை ஒம்புவதால் நட்பாகிறாள் என்றும் திரிகடுகம் கூறுகின்றது. (44, 64) மேலும், பெறுவதற்கு அரிய பொருள்களாள் ஒன்றாக, வழி தவறி வந்தடைந்த விருந்தினரைக் குறிப்பிடுகின்றது. (69) ஒருவன் பேணிக் காப்பதற்கு அரியாருள் மழை பெய்யும் நாளில் தன்னை அடைந்த விருந்தினரையும் சேர்த்துக் கூறுகிறது ஒரு செய்யுள் (76)

தம்மிடம் வந்தவர்களுக்குச் செய்யும் சிறப்புக்கள் பற்றி ஆசாரக்கோவை கூறும் கருத்து வருமாறு:

“முறுவல் இனிதுரை, கால்நீர், மணை பாய்
கிடக்கையோடு இவ்வைந்தும் என்பதலைச் சென்றார்க்கு
ஊணொடு செய்யும் சிறப்பு” (54)

பெண்டிர்க்குரிய சிறப்புக்களுள் ஒன்றாக விருந்தோம்பலைக் கூறுகிறது. (42)

ஏலாதி, விருந்தினர்க்குத் தராமல் ஒரு பொருளை மறைத் தலைக் கடிந்து கூறுகின்றது. (46)

நான்மணிக்கடிகை விருந்தினரை விருப்பத்தோடு வரவேற்றுப் பேணல் வேண்டும் என வற்புறுத்துமுகமாக, விருப்பில்லாதார் முன் சென்ற விருந்து செத்தொழியும் என்கிறது.

“சென்ற விருந்தும் விருப்பிலார் முன்சாம்” (47)

இன்று உறவினரும் நண்பருமே விருந்தினராகக் கருதப் பெறுவர். ஆனால் பண்டு முன்பின்னறியாதவராய் வீடு தேடி வருவாரே விருந்தினராகக் கொள்ளப்பட்டனர். புதிய இலக்கிய வகையினை “விருந்தே தானும் புதுவது கிளந்த யாப்பின் மேற்றே” என்பார் தொல்காப்பியர். விருந்தோம்பலைப் பெரிதாக அன்றைய சமூகம் போற்றியமைக்குக் காரணங்களுண்டு. இன்று போல் அன்று உணவு விடுதிகள் இல். பண்டமாற்றே வழக்கிலிருந்தது. எனவே பழக்கமில்லாதவரிடம் பணம் கொடுத்து உணவு பெறல் இயலாததாகவிருந்தது. உணவுக்கு வேண்டிய பொருள்களைப் போகுமிடமெல்லாம் சுமந்து போதல் அருஞ்சுமையாம். போக்கு வரவுக்குரிய வசதிகள் இல்லாத அந்நாளில் பெரும்பாலோர்க்குக் கால்நடைப் பயணமே நடக்கக்கூடிய ஒன்றாக இருந்தது.

பெரும்பான்மையான மக்கள் உணவுக்காகச் செல்லும் ஊரையே நம்பியிருந்தனர். இத்தகு சமூகத்தில் விருந்தோம்பலை ஒரு தனியறமாகப் போற்றியது வியப்பன்று. குடும்பத்தார்க்கு நாட்டின் உறவையும் அறிவையும் வளர்த்துத் தந்ததோடு, மக்கட்குள் உட்பிணைப்பையும் அன்பையும் வளர்த்துப் போற்றியது விருந்தோம்பல். இவ்வறத்தால் புது முகங்களைக் கண்டு முகம் மலர்ந்தும் புது மொழிகள் கேட்டு இன்சொல் வளர்த்தும் பசித் துன்பம் போக்கி இன்புற்றும் நாட்டுச் செய்திகளைப் பெற்று அறிவு பெற்றும் வாழும் பேறு அக்காலத்தவர்க்கு இருந்தது. அதனால் வாழ்க்கைக்கு அடிப்படையான அன்பையும் அறிவையும் வளர்க்கும் வாயிலாக விருந்தோம்புதல் விளங்கியது. ‘ஓவச் செய்தி’ என்னும் தம் நூலில் அறிஞர் மு. வரதராசனார் இவ்விளக்கத்தைத் தந்துள்ளார். இதனால்தான் இவ்வறத்தைப் பிற்காலத்து நூல்களும் வழிவழியே போற்றி

யுரைக்கலாயின. இத்தமிழ்ப் பண்பாட்டினை கல்வியிற் பெரிய கம்பர் சீதையின் வாயிலாக விளக்குவார். அசோக வனத்திற் சிறையிருந்த செல்வி, தானில்லாதபோது இராமன் உறத்தக்க துன்பங்களை எண்ணி வருந்தும்போது, விருந்தினர் வரின் இராமன் என் செய்வானோ என எண்ணியதாகக் கூறுகின்றார்.

அருந்து மெவ்வடகு ஆரீட வருந்துமென்று அழுங்கும்
விருந்து கண்டபோ தென்னுறுமோ வென்றுலிம்மும்
மருந்து முண்டுகொல் யான்கொண்ட நோய்க்கென்று மயங்கும்
இருந்த மாநிலம் செல்வரித்திடவும் ஆண்டெழாதாள்”

- காட்சிப் படலம்

சேக்கிழார் பெரிய புராணத்தில் இளையான்குடி மாறனாரின் விருந்தோம்பற் பண்பினை விரித்துரைக்கக் காணலாம். மாரிக் காலத்து இரவில் வந்த சிவனடியார்க்கு வயலில் விதைத்த நீள் முளைகளை வாரி வந்து சோறாக்கியும், குழி நிரம்பாத பயிரை வேருடன் பறித்துக் கறிசமைத்தும் உணவு படைத்த அவர் விறகுக்காக வீட்டின் அலகுகளை வெட்டி வீழ்த்தினார். மூத்த திருநாவுக்கரசு இறந்ததையும் மறைத்து அப்பூதியடிகள் அப்பார்க்கு உணவு படைக்க முந்தினார். இங்ஙனமே ஏயர்கோன் மனைவியார் கணவன் இறந்ததையும் மறைத்து வைத்துத் திருநாவலூரரை வரவேற்றார். சோழர் காலத்தில் கலிங்கத்துப் பரணி பாடிய செயங்கொண்டார் இறந்த வீரர்களைக் கழுகுகளும் பருந்துகளும் கொத்தியுண்ட போதும் முகமலர்ந்து கிடந்தனர் எனக் கூறவந்த விடத்திலே,

“விருந்தினரும் வறியவரும் நெருங்கி யுண்ண
மேன்மேலும் முகமலரும் மேலோர் போலப்
பருந்தினமும் கழுகினமும் தாமே யுண்ணப்
பதுமமுகம் மலர்வாரைக் காண்மின் காண்மின்”

எனப் பாடியுள்ளார்.

சங்க காலச் சான்றோர் வற்புறுத்திய விருந்தோம்பற் பண்பாடு, தமிழர் வரலாற்றில் தொடர்ச்சியாகச் சான்றோரால் மீண்டும் மீண்டும் வற்புறுத்தப்படுதலைக் கண்டு மகிழலாம்.

18. Sangam Literature is Classical Literature - Justify

சங்க இலக்கியங்கள் செவ்வியல் இலக்கியங்களே! - நிறுவுக

III. சங்க இலக்கியங்கள் செவ்வியல் இலக்கியங்கள் (அல்லது)

சங்க இலக்கியம் காதல் நிலை இலக்கியம் (அல்லது)

சங்ககாலம் பொற்காலம்

சங்க இலக்கியங்கள் தமக்கெனப் பல சிறப்புக்களைக் கொண்டுள்ளன. உலக இலக்கியங்கள் அனைத்தைக் காட்டிலும் காதல், வீரம் என்னும் பொருண்மைகளைக் கொண்ட சங்கப் பாடல்கள் ஏட்டில் எழுதாத இலக்கியங்களாக, காற்றில் கலந்த கவிதைகளாக, வாழும் வாய்மொழி இலக்கியங்களாக மக்கள் நாவில் தவழ்ந்தன. பின்னரே மெல்ல மெல்ல ஏட்டில் குடி கொண்டன. ஏட்டில் எழுதத் தொடங்கிய பின்னர் தனக்கெனச் செம்மையான வடிவங்களைக் கொண்டு ஒளிர்ந்து செம்மனத்து சிறக்கின்றன.

(அ) வாய்மொழி இலக்கிய வடிவம்

சங்க காலத்திற்கு முன்பே தோன்றிய இலக்கண நூல் தொல்காப்பியம். இந்நூலில் வாய்மொழி இலக்கியங்களாக,

- [1] உரை [4] குறிப்பு [அங்கதம்]
[2] பிசி [விடுகதை] [5] வாய்மொழி [மந்திரம்]
[3] முதுமொழி [பழமொழி]

என்னும் ஐந்தும் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளன.

வாய்மொழி இலக்கியங்கள்

வாய்மொழி இலக்கியங்கள்	விளக்கம்
உரை	→ உரைநடை (பேச்சு நடை)
பிசி	→ விடுகதை
முதுமொழி	→ பழமொழி
குறிப்பு	→ அங்கதம் (சாபமொழி)
மந்திரமொழி	→ மந்திரங்கள்

உரை முதலான இலக்கியங்கள் எழுத, படிக்கத் தெரியாத மக்களிடம்கூட இன்றும் பயன்பாட்டில் உள்ளன. இத்தகைய வாய்மொழி இலக்கிய வடிவங்களில் இருந்து வளர்ந்த வடிவங்களே சங்க இலக்கியங்கள். வாய்மொழி இலக்கியத்தின் சாயல் சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் வலிந்து நிற்கின்றன.

அகவன் மகளே அகவன் மகளே

மனவுக் கோப்பன்ன நன்னெடுங் கூந்தல்

அகவன் மகளே பாடுக பாட்டே

இன்னும், பாடுக பாட்டே அவர்

நன்னெடுங் குன்றம் பாடிய பாட்டே

என்னும் (குறுந் : 23) பாடலை இதற்கு எடுத்துக் காட்டலாம். இதில் அகவன் மகள் என்பது வெறியாட்டு நிகழ்த்தும், குறி சொல்லும் கட்டுவிச்சியைக் குறிக்கிறது.

யாடுக பாட்டெ, யாடுக பாட்டெ எனக் கட்டுவிச்சியிடம் கேட்பது, வாய்மொழியாகப் பாடப்படும் பாட்டு இலக்கியத்தையே.

மேலும், பேச்சு வழக்கில் பேசப்படும் இன்னும் எனப்படும் சொல்லைப் பயன்படுத்தி இருப்பது இந்தப் பாடலே வாய்மொழி இலக்கியம்தான் என்பதனையும் உணர்த்துகின்றது. ஹோமரின் கிரேக்க ஆதி காவியங்கள் வாய்மொழி வழிப்பட்டவை என்பர் மேனாட்டறிஞர். சங்கப் பாடல்களினும் இந்த ஆதிகாவிய வாய்மொழி இலக்கியம் யான்மையைப் பரவலாகக் காணலாம்.

(ஆ) தனிப்பாடல் வடிவம்:

பாடப்படும் நெடும்பாடலுக்குள் தனிப்பாடல் வடிவங்களும் கலந்து சங்க இலக்கியங்களில் உள்ளன.

கொல்லேறு தழுவுதலைப் பற்றி விரிவாகக் கூறுவது முல்லைக்கலி. கொல்லேற்றுக் காட்சிக்கு நடுவில் முல்லைக்கலியில்,

எழுந்தது துகள்;
ஏற்றனர் மார்பு;
கவிழ்ந்தன மருப்பு;
கலங்கினர் பலர்.

என்னும் வடிவம் காணப்படுகின்றது. இப்பாடலை நோக்கிய அளவிலே இதன் தனிப்பாடல் வடிவ வகைமையை உணரலாம்.

(இ) காதல் நிலை இலக்கியம் (காதல்யுகப் பாடல்கள்) :

ஏ.கே.இராமானுஜம் என்னும் அறிஞர் தேர்ந்தெடுத்த சங்க அகப் பாடல்களை The Interior Landscape என்னும் தலைப்பில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். அம்மொழி பெயர்ப்பில் சங்கப் பாடல்களில் உள்ள காதல் நிலைகளை வியந்து போற்றியுள்ளார். டாக்டர் வ.கம.மாணிக்கம் அவர்கள் தமிழ்க்காதல் என்னும் நூலில், சங்க அகப்பாடல்கள் அனைத்தும் காதல்தலை இலக்கியங்களே என்பதனை நிறுவுகின்றார்.

இம்மை மாறி மறுமை ஆயினும்
நீயா கியர்என் கணவனை
யானா கியர்நின் நெஞ்சநேர் பவளே

என்னும் குறுந்தொகை (49)ப் பாடல் உடன் கடந்து, உயிர் கடந்து ஆன்மாவோடு கலந்த உண்மைக் காதலுக்கு அணிமகுடமாக ஒளிக்கிறது.

(ஈ) பெயர் குறியாப் பண்பு:

காதல் துறையில் பெயர் குறித்து எழுதினால் அகத்திணை மாண்பு சிதைவறும். நிகழ்ந்த காதல்கள் வரலாற்றுச் சுவடு அற்றுக் காதல் மணமாக வீசுதல் வேண்டும். கனவியலையும் உனவியலையும் தெளிந்த நம் முன்னோர் அகத்திணையை நுண் இலக்கியமாகக் கொண்டனர். எனவே பெயர் குறியாது விடுத்தனர் என்று டாக்டர் வ.கம.மாணிக்கம் அவர்கள் கூறுகின்றார்.

அக இலக்கியங்களில் தலைவன், தலைவி என்னும் குறிப்பு தவிர பெயர் கட்டுதல் இல்லை. இதற்கு,

**மக்கள் நுதலிய அகணைத் திணையும்
கட்டி ஒருவர்ப் பெயர்கொள்ப பெறாஅர்**

என்று தொல்காப்பியர் (நா : 1000) விதி வகுத்துள்ளார்.

(உ) அகத்திணையின் முதன்மை :

அகத்திணை, புறத்திணை இரண்டினையும் சமமாகக் கூறுவதைப் போல் இலக்கியங்கள் தோற்றம் தருகின்றன. ஆயின், தொல்காப்பியர் அகத்திணையைத்தான் முதலில் கூறுகின்றார். அகத்திணை ஏழு என்று கூறும் தொல்காப்பியர் அகத்திணைக்கும் புறமாகத்தான் புறத்திணையைக் கூறுகிறார்.

அகத்திணைக்குப் புறமாகும் புறத்திணைகள்: பட்டியல் - 48

அகத்திணை	புறமாகும் புறத்திணை
குறிஞ்சி	→ வெட்சி, கரத்தை
முல்லை	→ வஞ்சி
மருதம்	→ உழிஞை, தொச்சி
தெய்தல்	→ தும்பை
பாலை	→ வாகை
பெருத்திணை	→ காஞ்சி
கைக்கிளை	→ பாடாள்

கவிப்பா, பரிபாடல் என்னும் இருவகைப் பாக்களும் அகப் பொருளுக்கு உரியனவாகவே தொல்காப்பியர் கூறுகின்றார்.

நாடக வழக்கம், உலக வழக்கம் என்னும் இரண்டினாலும் சுவையுடும் புலனெழி வழக்கம் அகத்திணைக்கு வரும் என்றும் தொல்காப்பியர் வகுத்துள்ளார்.

உவமை, உள்ளுறை, இறைச்சி முதலாயினவும் அகத்திணைப் பொருளைக் கூறுவதற்கு வரும் என்பதும் தொல்காப்பியம். அகப்பொருள் பாடல்களே, திணை, கைகோள், சுவற்று, கேட்போர், களன், கசலம், பயன், மெய்யாடு, எச்சம், முன்னம், வாரூள், துறை என்பனவற்றைப் பெற்று வரும்.

எட்டுத்தொகை நூல்களில் அகப்பாடல்களே மிகுதியாக உள்ளன. 2386 எட்டுத்தொகைப் பாடல்களுள் 1862 பாடல்கள் அகத்திணைப் பாடல்களே. பரிபாடலும்,

காதற் காமம் காமத்தில் சிறந்தது

என்று போற்றுகின்றது.

இவற்றின் மூலம் காதல்திணைக் காவலே தமிழகத்தில் முற்புத் தோன்றியது என்பதை உணரலாம். இதனை ஒட்டியே சிற்பட வீரநிலைக்காவல் உருவெடுத்தது.

(ஊ) உவமை:

உவமைகள், சங்கப் பாடல்களின் அழகுக்கு அழகு சேர்க்கின்றன. சங்கப் பாடல்களில் பல புலவர்களின் வாய் தெரிந்திலது. அத்தகைய புலவர்களின் புகழ் வற்ற தொழால் அந்தப் புலவர்களைக் குறிக்கின்றனர்.

[1] அணிலாடு முன்றிலார்	[4] ஓரேர் உழவனார்
[2] ஊட்டியார்	[5] சூப்பைக் கோழியார்
[3] செம்புலப்பெயல் நீரார்	

என்போர் அத்தகைய புலவோர் ஆவர்.

தொடர்களால் புகழ் பெற்ற இப்புலவர்களின் தொடர்கள் அனைத்தும் உவமைத் தொடர்களாகவும் இருப்பது சிறப்புக்கு உரியது.

✗ 'மக்கள் போலிய அணிலாடு முன்றில் புலப்பில போல'	[குறுந்:41]
✗ ஊட்டி அன்ன ஒண்டளிர்ச் செயலை	[அகம்:88]
✗ 'ஈரம்பட்ட செவ்வியப் பைம்புனத்து ஓர்ரர் உழவன் போல'	[குறுந்:131]
✗ சூப்பைக் கோழித் தனிப்போர் போல	[குறுந்:305]
✗ 'செம்புலப் பெயலிர் போல அன்புடை வெஞ்சம் தாங்கலர் தனவே'	[குறுந்:40]

என்பன அத்தொடர்கள். சங்கப் பாடல்களில் இவ் உவமைத்தொடர்கள் புகழ்பெற்றிருப்பது உவமையின் சிறப்பிற்குச் சான்று.

(எ) உள்ளூறை :

சொல்லப்படும் உவமையில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட உட்கருவிகளைக் கூற வேண்டி இருப்பின் உள்ளூறை உவமை உருவெடுக்கிறது. பொதுவாக, தலைவனின் பரத்தமை ஒழுக்கத்தைக் குறிக்கின்ற இடத்தில் சங்கப் பாடல்கள் அவற்றை உள்ளூறை உவமை வாயினாகவே வெளிப்படுத்துகின்றன.

(ஏ) இறைச்சி:

இறைச்சி = வளைந்தது. நேரான பொருள் தராமல் வளைந்து மறைவாக வாகுளை உட்கொடுத்ததுக் கண்டது இறைச்சி.

இலங்கும் அருவித்தே இலங்கும் அருவித்தே
வானின் இலங்கும் அருவித்தே தானுற்ற
சூப்பேணான் பொய்த்தான் மலை

என்னும் (குறிஞ்சிக் கலி: 5) பாடலில், வாய் பேசுபவன் மலையில்லாத அருவி யாய்விது' என்பது இறைச்சிப் பொருளாக நிற்கின்றது.

(ஐ) காதல்திலைப் பாடலில் உயிரியல் உளவியல் :

வெளவாளும் கண்ட காணும் என்பது உயிரியல் சார்ந்த உளவியல். தனக்கு விருப்பமான நெல்லிக்கனியை தினைத்து வெளவால் கண்ட காணுகின்றது. இந்த உளவியலை,

உள்ளூர் மாஅதத முளையறறு வாயல

நெல்லிஅம் புனிச்சுவைக் கனவி யாஅங்கு

என்று நற்றிணை (87) நவில்கின்றது.

(ஓ) காதல்திலைப் பாடலில் தப்பு தடல்:

நம்மைச் சூழ்ந்துள்ளவரிடம் எதனையும் ஆராயக்கூடாது. ஊரிய சான்றோரை நாம் நாடிச் சென்றே நன்மைகளைத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும் இந்த அரசியல் நூப்பத்தினை.

நாடி நட்பின் அல்லது

நட்டு நாடார்தம் ஒட்டியோர் திறத்தே

என்னும் பாடலில் (நற் : 32) கபிலர் கூறுகின்றார்.

(ஓ) காதல்திலைப் பாடலில் ஓரங்க நாடக அமைப்பு:

ஓடுவர் சுவற்றாகவே செத்தி ஓடுவதும் செல்லும் முறையே ஓரங்க நாடகப் பாங்கு எனப்படும்.

தலைவனின் பிள்ளைமை வயதக் குறும்புகளும், தலைவன் பருவ வயது எய்திய பின் தன் மீது காதல் கொண்ட நிலையும், நீர்க்குவளையை வாங்குவது போல் தன் கையைப் பற்றியதையும், அஞ்சிய தான் அலறியதையும், அவள் தாய் வந்து என்ன என்று கேட்ட பொழுது தீர் மகமும் யொழுது சுவனுக்கு விக்கிக் கொண்டது எனக் கூறிச் சமாளித்ததையும் அலறலைக் கேட்டு அச்சமுற்ற தலைவன், தனது சமாளிப்பைக் கண்டுக்

கடைக்கண்ணால் கொல்வான் போல்நோக்கி நகைக்கூட்டம் செய்தான் அக்கள்வன் மகன் [கலித்தொகை : 51]

என்று அனைத்து நிகழ்வுகளையும் தலைவியை சுவறுகின்றான்.

இந்தப் பாங்கினையே இக்காலத்து, ஓரங்க நாடகம் என்கின்றோம். இந்த ஓரங்க நாடகப் பாங்கு, காதல் நிலைப்பாடலான கலித்தொகையில் இடம் பெற்றிருப்பது கலைத்துறை வரவுகளுள் ஒன்றாகும்.

19. Answer the following questions

பின்வருவனவற்றிற்கு விடையளி

a. Non-Brahmin Manifesto

பிராமணரல்லாதார் பிரகடனம்

தியாகராய செட்டி தேசபக்திமிக்க காங்கிரஸ்காரராக இருந்தார். ஆனால், காங்கிரஸ் பிராமணர்களின் பிடியில் இருந்ததையும், பிராமணரல்லாதார் நலன் தொடர்ந்து புறக்கணிக்கப்பட்டதாலும் மனம் வருந்தி காங்கிரசைவிட்டு வெளியேறினார். அதன் பின்னர் டாக்டர் நடேச முதலியார், டாக்டர் நாயர் ஆகியோருடன் சேர்ந்து நீதிக்கட்சி என்று அழைக்கப்பட்ட தென்னிந்திய நல உரிமைக் கூட்டமைப்பைத் தோற்றுவித்தார்.

1916 நவம்பர் 20ஆம் தேதி வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க பிராமணரல்லாதார் பிரகடனத்தை (Non-Brahmin Manifesto) வெளியிட்டார். சென்னையில் கூடிய முதல் பிராமணரல்லாதார் மாநாட்டில் திராவிட நாகரிகத்தின் தனித்தன்மை பற்றிப் பேசினார். நீதிக்கட்சியின் நோக்கங்கள் தெளிவுபடுத்தப்பட்டன.

b. Non-Brahmin Conference

பிராமணரல்லாதார் மாநாடு

நீதிக்கட்சி துவக்கப்பட்டு, பிராமணரல்லாதார் பிரகடனம் வெளியிடப்பட்ட பின், முதல் பிராமணரல்லாதார் மாநாடு (First Non-Brahmin Conference) 1917 ஆகஸ்ட் 19ஆம் நாள் கோயமுத்தூரில் ரமராயனின்கரின் தலைமையில் நடைபெற்றது. இம்மாநாட்டில் நீதிக் கட்சியின் நோக்கங்களும், இலக்குகளும் தெளிவுபடுத்தப்பட்டன.

- ❖ தென்னிந்தியாவிலுள்ள அனைத்து சமுதாயங்களின் கல்வி, பொருளாதார, சமூக, ஒழுக்க நிலைகளை மேம்படுத்தல்.
- ❖ பிராமணரல்லாதாரின் எண்ணங்களையும், எதிர்பார்ப்புகளையும் ஆங்கில அரசாங்கத்திடம் எடுத்துரைத்தல்.
- ❖ பொதுக்கூட்டங்கள், பிரசாரங்கள் மூலம் கட்சிக் கொள்கைகளையும், செயல் திட்டங்களையும் பற்றிப் பிரச்சாரம் செய்தல்.

இக்கொள்கைகளை மக்களிடம் கொண்டு செல்வதற்காக 1917ஆம் ஆண்டு இறுதிக்குள் கோவை, சேலம், திருநெல்வேலி, பிக்காவளே, புலிவெண்டியா, பெசவாடா ஆகிய நகரங்களில் மாநாடுகள் நடத்தப்பட்டன. இம்மாநாடுகள் நீதிக்கட்சி நிலைபெற்றுவிட்டது என்பதை உறுதிப்படுத்தின. ஒரே ஆண்டில் (1917) ஆறு வட்டார மாநாடுகளை நடத்திய பின் முதல் மாநில மாநாடு 1917 டிசம்பர் 28-29 தேதிகளில் சென்னை வெல்லிங்டன் திரை அரங்கில் நடைபெற்றது.

அம்மாநாட்டில் துவக்கக் கல்வி, விவசாயக் கல்வி, தொழில் கல்வி, பொது நிறுவனங்கள், அரசாங்கப்பணி, உள்ளாட்சி அமைப்புகள், அறக்கட்டளை அமைப்புகள், சமூக-சமய முன்னேற்றம், தற்காப்பு இயக்கம், அரசியல் சீர்திருத்தம், வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவம், லட்சியக் கனவுகள் பற்றியெல்லாம் பரிசீலிக்கப்பட்டது. “அரசியல் போர் துவங்கிவிட்டது. ஓயாது உழையுங்கள், வெற்றி நோக்கி நடைபோடுங்கள். உங்களுடைய சமுதாய உரிமைகள் உடனடியாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படாமல் போகலாம். ஆனால் வருங்கால சமுதாயம் இவற்றை நிச்சயம் அறுவடை செய்யும்” என்ற அறைகூவலுடன் மாநாடு முடிவுற்றது.

c. Quota System

கோட்டா முறை

டாக்டர். சுப்பராயன் தலைமையில் ஆட்சி செய்த அரசாங்கத்தின் மகத்தான சாதனையாகக் கருதப்படுவது கோட்டா முறை (Quota system) இட ஒதுக்கீடு முறை ஆகும். நீதிக்கட்சி பிற்பட்டோருக்கும் தாழ்த்தப்பட்டோருக்கும் வகுப்புவாரி பிரதிநிதித்துவம் பெற்றுத்தந்தாலும் அதற்கான அறிவியல் பூர்வமான முறையை வகுக்கவில்லை.

இப்பொறுப்பை சுப்பராயன் அமைச்சரவையில் புதிதாகச் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்ட எஸ். முத்தையா முதலியார் ஏற்றுக்கொண்டார். முதலியார் செல்வந்தர், நிலச்சுவான்தார், சட்ட வல்லுநர். அவர் தனது சட்ட அறிவைப் பயன்படுத்தி வகுப்புவாரிப் பிரதிநிதித்துவ கொள்கையை வெற்றிகரமாகச் செயல்படுத்துவதற்குத் தேவையான விதிமுறை வகுத்துக்கொடுத்தார். இது முத்தையா முதலியாரின் கோட்டா முறை என்று கூறலாம்.

முத்தையா முதலியார் வடிவமைத்த கோட்டா முறையின்படி, ஒவ்வொரு வகுப்பாருக்கும் எத்தனை இடங்கள் என்று முடிவு செய்யப்பட்டது. அதன்படி பிராமணரல்லாதாருக்கு 44%, முஸ்லீம்களுக்கு 16%, ஆதிதிராவிடருக்கு 8% என்று பங்கிட்டு அளிக்கப்பட்டது. அப்படி பார்க்கும்போது 12 அரசாங்கப் பணிகளுக்கு பிராமணரல்லாதவர்களுக்கு 5 இடங்களும், பிராமணர்கள், ஆங்கிலோ இந்தியர், முஸ்லீம்கள் ஆகியோருக்கு தலா 2 இடங்களும், ஆதி திராவிடருக்கு 1 இடமும் கிடைக்கும். இந்த விகிதாச்சாரம் குறிப்பிட்ட வகுப்புகளின் மக்கள் தொகைக்கு ஏற்ப இல்லை என்று குறை கூறப்பட்டது. இந்துவும் சுதேசமித்திரனும் இதற்கு எதிர்ப்பு தெரிவித்தன.

முதலில் முத்தையா முதலியாரின் கோட்டா முறையில் குறை கண்ட ஈ.வெ.ராமசாமி நாயக்கர் பின்னர் அமைச்சர் முத்தையா முதலியார் நீண்ட காலம் வாழ்க என்று குடியரசு பத்திரிக்கையில் எழுதினார். (குடியரசு, தலையங்கம் 1928, நவம்பர் 11) இன்றைய இடஒதுக்கீடு முறையின் (Reservation) அடித்தளத்தை அமைத்துக் கொடுத்ததால் முத்தையா முதலியாரை வகுப்புவாரி இட ஒதுக்கீடு முறையின் தந்தை என்று கூறினால் மிகையாகாது.

20. Enlist the welfare activities of DMK Government
திருக அரசின் சாதனைகளை பட்டியலிடுக

DMK

C.N. Annadurai

1. Padiyarsi scheme (1967)
2. Free Pre - University course on the basis of income.
3. Land ceiling from 30 to 15 acres.
4. Scientific socialism.
5. Veeranam Drinking Water Scheme.
6. Legalised Self - respect marriages.
7. Nationalisation of Transport.
8. Resolution for Tamilnadu (July 18, 1967).
Came into Force on January 14, 1969.
9. Chief Minister's Welfare Fund.
10. Second World Tamil Conference (1968)
11. Widow Remarriage Assistance Scheme.
12. Two Language Formula
13. State Emblem - Srivilliputhur temple
14. State Slogam - Truth alone triumphs. "Vaaimaiye Vellum".
15. Tamil Language Development Scheme.

M. Karunanithi (1969 - 71), (1971 - 76), (1989 - 91), (1996 - 2001), (2006 - 11)

1. Tamil Nadu slum clearance Board (1970)
2. Tamil Thai Vazhthu
3. SAIL - Salem (1970).
4. State Planning Commission (1971).
5. Beggars Rehabilitation Scheme.
6. Kannoli Thittam.
7. Abolition of Hand Rikshaws (1973).
8. Mercy homes (Karunai Illangal).
9. TAHDCO - 1974
10. Free Dhotis and Saree Scheme.
11. Police Commission
12. World Tamil Classical language conference - (2010).

Reservation

1. 1% for ST.
2. 18% for SC.
3. 20% for MBC.
4. 30% for Women in Local Bodies and Employment.
5. 3.5% for Muslims within BC
6. 3% for Arunthathiyars within SC.
7. 20% Reservation for PSTM in Public employment.

Other Schemes

1. Samathuvapuram (1st in Melakottai Madurai) 1997.
2. Namakku Naame Thittam (1997).
3. Uzhavar Santhai (1999).
4. Varumun Kappom Thittam (2006).
5. Kalaingar Insurance Scheme (2009).
6. Nalamaana Tamizhagam (2010).
7. Vazhvoli Thittam.
8. Free electricity to Farmers (1989).
9. Madras renamed as Chennai (1996).

APPOLO STUDY CENTRE
No.25, Nandhi Loop Street,
West C.I.T. Nagar, Chennai - 600 035
Near T. Nagar Bus Stand,
Landmark: Nandhi Statue
Ph: 24339436, 42867555, 9840226187
E-mail: appolotnpsc@gmail.com
Website: www.appolosupport.com
www.appolotraining.com